

Література

1. Кожан В.В. Особисті права та свободи людини: загально теоретичне дослідження: автореф. дис...канд юрид. наук: 12.00. 01. Львів. 2016. 23 с.
2. Матвійчук А.В. Захист прав і свобод людини як прямий обов'язок сучасної держави / А.В. Матвійчук // Аеро-2020. Повітряне і космічне право: [Матеріали Всеукраїнської конференції молодих учених і студентів, м. Київ, Національний авіаційний університет, 20 листопада 2020 р.] Том 1. – Тернопіль: Вектор. – С. 35-38.
3. Федоренко В. Л. Конституційні права і свободи людини та їх гарантування й захист в Україні: монограф. Київ: Вид-во Ліра, 2020. – 138 с.
4. Косілова О. І. Теоретичні та практичні аспекти обмеження прав і свобод: вітчизняний та зарубіжний досвід//Інформація і право.- 2020. №. 3 (34). - С. 26-33.

Коваленко Сергій Юрійович

Науковий керівник – канд. іст. наук, доц. Бондар Н.О.

Державний біотехнологічний університет

ВІДНОСИНИ РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ ТА УКРАЇНСЬКОЇ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ В 1930–Х РОКАХ

Проблема відносин радянської влади та української інтелігенції в 30-х роках ХХ ст. є актуальною з точки зору потреби у розумінні того, як тоталітарні режими впливають на інтелектуальні та культурні еліти, а також як національні еліти формують національну пам'ять і ідентичність в умовах жорсткого переслідування та контролю. Сьогодні ми спостерігаємо схожі процеси у різних частинах світу, де творча і наукова еліта стикаються з утиском свобод, цензурою та політичними репресіями. Досвід української інтелігенції 1930-х років є важливим уроком для сучасного суспільства, яке прагне зберегти незалежність думки, творчий потенціал і національну ідентичність. Окрім того, розуміння ролі інтелігенції в цей складний період української історії сприяє відновленню історичної справедливості стосовно тих, хто став жертвами репресій. Сучасні дослідження та обговорення цієї теми допомагають відновити зв'язок між поколіннями, підкреслюючи важливість свободи слова, творчості та наукових досліджень у побудові сильного і свідомого суспільства.

Під інтелігенцією розуміють верству освічених людей, які займаються творчою, науковою або культурною діяльністю. Ця освічена частина суспільства відіграє важливу роль у формуванні культурної свідомості, національної ідентичності, моральних та етичних принципів. Проте в радянській системі інтелігенція часто сприймалася як потенційна загроза, оскільки вона мала здатність до критичного мислення та могла висловлювати незалежні думки, що не завжди відповідали державній ідеології.

Політичні репресії 1930-х років торкнулися інтелігенції в повній мірі. Багато українських письменників, науковців, художників й діячів культури стали жертвами сталінських чисток. Режим прагнув знищити незалежну думку, замінюючи її соціалістичним реалізмом — офіційною художньою течією, що мала пропагувати переваги радянської системи й формувати позитивний образ Сталіна та правлячої партії. Творчість митців піддавали жорсткому контролю та цензурі, а тих, хто не відповідав цим вимогам, звинувачували у "ворожій діяльності" та антирадянських настроях.

Багато представників української інтелігенції, таких як Микола Хвильовий, Микола Куліш, Лесь Курбас, Олександр Довженко та інші, стали символами покоління, яке відоме як "Розстріляне Відродження". Їхні твори не лише збагачували українську культуру, а й сприяли розвитку національної свідомості. Однак за часів Сталіна вони часто ставали об'єктом переслідувань, оскільки їхня творчість підкреслювала самобутність українського народу та відображала його унікальні традиції й історичні події, що не відповідало інтернаціональним настановам радянської влади.

Сфабриковані судові справи проти неіснуючих організацій Українського національного центру, Союзу визволення України, за якими засуджувалась українська інтелігенція, стали символами систематичного знищення української національної еліти, яка боролася за культурну ідентичність свого народу.

Знищення інтелігенції мало катастрофічні наслідки для української культури та суспільства. Багато видатних діячів культури були репресовані або змушені пристосовуватися до умов, які диктувала держава. Література, мистецтво та наука перестали бути вільним полем для висловлення ідей; замість цього вони стали інструментами державної пропаганди, що звеличували радянський режим і пригнічували національне самовираження. Це призвело до руйнування культурної спадщини, згорання незалежної думки та створення страху, який проник у всі сфери життя.

Політика Сталіна залишила глибокі шрами на українському суспільстві: репресії проти інтелігенції, Голодомор, колективізація — усе це стало складовими частинами широкомасштабного наступу на самобутність і незалежність української нації. Проте навіть у цих умовах багато українців продовжували боротьбу за збереження своєї культури, традицій і мови, що дозволило в майбутньому зберегти та відродити національну самосвідомість.

Отже, вплив радянської влади на українську інтелігенцію в 1930-ті роки був деструктивним, призводячи до втрати культурного та інтелектуального потенціалу нації. Однак, незважаючи на жорстокі репресії, культурна спадщина та творча діяльність українських митців продовжують жити, надихаючи наступні покоління на відстоювання національних інтересів і самобутності.

Кононенко Гліб

Науковий керівник – канд. юрид. наук, доц. Ковач Д.Л.

Державний біотехнологічний університет

ПРАВА ЛЮДИНИ В АГРОБІЗНЕСІ

Особливо гостро питання захисту прав людини постає в умовах політичної нестабільності та соціальних викликів, які переживає Україна з 2014 року. Повномасштабне вторгнення РФ серйозно порушило виробництво та торгівлю продовольством в Україні та поставило під загрозу продовольчу безпеку України та світу. Цілеспрямовані атаки на експортоорієнтований бізнес і сільське господарство ускладнили функціонування національного аграрного сектору. За таких умов, час від часу, держава проявляє свою неспроможність щодо забезпечення захисту прав людини, адже «є абсолютно очевидним, що компанії – незалежно від того, локальні чи мультинаціональні, публічні чи приватні – значно впливають на права людини, як позитивно, так і негативно» [1]. Попри повномасштабні бойові дії, кризові явища, блекаути бізнес в Україні продовжує працювати, розвиватись і є головним роботодавцем в країні.

Бізнес безпосередньо впливає на права людини у межах різних видів економічної діяльності (фінансові, освітні, медичні послуги, газодобувна промисловість, сільське господарство тощо), а також може впливати на різних суб'єктів (працівників, мігрантів, вразливі верстви населення) позитивним або негативним способом.

Згідно з останніми даними Держстату України сільське господарство до початку війни забезпечувало близько 10 % ВВП і 40% експортних надходжень. Станом на 2023 рік війна завдала українському агробізнесу значних збитків.

В аграрному секторі України функціонує велика кількість компаній-суб'єктів господарювання різних організаційно-правових форм, які вступають у відносини з метою отримання прибутку від реалізації сільськогосподарської продукції. Розуміння агробізнесу відбувається крізь проекцію його предмета. Метою агробізнесу є підтримання розвитку села, отримання прибутку внаслідок виробництва, переробки, продажу сільськогосподарської продукції. Законодавчим підґрунтям розвитку агробізнесу є ЗУ «Про пріоритетність